

במדינה

(המשך מעמוד 45)

פסקדין בדרגה ראשונה. תוך 45 ימים יכולים הצדדים לערער מבלי לבקש רשות לכך. אולם על החלטות ביניים במישפט אין זכות ערעור. כדי לערער עליהן יש צורך לבקש רשות ערעור מבית-הדין. מישפט שהחליט או מבית-הדין מישפט של הערעור. ללא רשות כזו אין אפשרות ערעור. הארץ התייחס למיסמך רבי-הדפים של השופטת שולמית ולגשטיין (העולם הזה 2184) כאל פסקדין חלקי במישפט. לכן הגיש ערעור. מבלי לבקש רשות. הוא חשב כך מכיוון שהשופטת עצמה הכתירה את המיסמך בתואר: "פסקדין חלקי ק", והיא גם קבעה בו הוצאות ושכר טיחת עורכי-הדין, דבר המקובל בתוך פסקדין.

סוף או ביניים? רם כספי עורך הדין של מיוזר, אינו מקבל פירוש זה. לדבריו היתה זו החלטת-ביניים בלבד. כאשר החליטו בקדם-מישפט על חלוקת המישפט לשני שלבים, היה ברור כי אלה שלבים בלבד. החלוקה היתה לגויות הצדדים. בשלב הראשון נקבעה חובת היראהיות, ובשלב השני ייקבע גובה הפיצוי, ורק שלב זה הוא אשר יסיים את המישפט בפסקדין סופי.

מאחר שהארץ לא ביקש רשות-ערעור, הגיש כספי בקשה למחיקת הערעור על הסף, מאחר שזהו "נפל שהוגש טרם זמנו".

עורכי-דין זהירים, הנתקלים בבעיה כזו, נוהגים לעשות את שני הדברים כאחד. הם מגישים ערעור רגיל, וברזום גית הם מבקשים רשות-ערעור. כך הם מבטיחים כי לא יפלו בין שני הכסאות. עורך-הדין מיני מזור, ממשרדו של ליבליך, הסביר לעומת זאת, כי כל מבר קשה היתה לשמור על זכות-הערעור. שכן אם זהו פסקדין, והם לא היו מער ערים תוך התקופה הנקובה בחוק, היו מחמיצים את אפשרות הערעור. אולם אם זוהי החלטת-ביניים בלבד, הרי שאין הם ממחרים, ויסיקו לערער עליה אחרי המישפט כולו.

צעד מאקסי. לכן, אפילו יבוסל הר ערעור כעירעור-נפל, ובית-הדין יקבע שהחלטת השופטת ולגשטיין היתה הרי

... היה מי ש"דאג" להפיץ בי ציבור ההכחות שונות על התרונות של שמעון פרס. היות והזכרו בהקשר זה יומני של משה שרת — אני מבקשת להעמיד דברים על דיוקם: ה"יומן" מספר על קצין מבטיח המחגלה גם כחתרן מצליח, שמו — לא אחר מאשר יצחק רבין. ביומן שרת (כרך ג') עמוד 681) כתוב: "סיפתי ל-איסר על הנבלה שנעשתה במט-כ"ל ע"י יצחק רבין ראש מה"ד במסירת הסוד הכמוס ביותר של הבטחה בכתב על שחרור ג'יבלי לכתב של "למרחב", למען יעשה מזה קרניים לנגח את ראש ה"ממשלה".

אינני יודעת אם יש דבר חמור יותר מאשר ניצול סודות צבאיים לשם ניגוח. הדלפת וחתרנות. על כן, בבואי לשפוט את טענות רבין על "החתרן הבלתי נלאה" — אינני יכולה להתייחס ברצינות לאדם המוסל במומיו מומים (כב"י) של אחרים. **רינה? וסטיג? הולון**

עוד ציטטה מיומן שרת

מיכל אופנהיימר ("הארץ" 22.8) מביאה דוגמאות על חתרנותו של שמעון פרס. היא מצטטת להוכחה מיומן משה שרת ז"ל.

אם מיכל אופנהיימר מגלה בקי-אות כל כך מופלגת, מדוע אינה מצטטת קטעים נוספים מיומנו של שרת? למשל, בכרך ג' עמוד 681 (יומן שרת) נאמר: "סיפתי לאיסר (הכוונה לאיסר וראל) על הנבלה שנעשתה במטכ"ל ע"י יצחק רבין ראש מה"ד. במסירת הסוד הכמוס ביותר של הבטחה בכתב על שחרור ג'יבלי, לכתב של "למרחב" למען יעשה מזה קרניים לנגח את ראש ה"ממשלה".

אברהם אתור **יהוד**

הנבלה שנעשתה במטכ"ל עליידי יצחק רבין, ראש מה"ד, במסירת הסוד הכמוס ביותר של הבטחה בכתב על שחרור ג'יבלי לכתב של "למרחב", למען יעשה מזה קרניים לנגח את ראש הממשלה.

למרות שיומני שרת אינם מהספרים הנפוצים במדינה (שמונת כרכי המדורה הראשונה הודפסו באלפיים טפסים, ש"טום אולו), נמצא מי שהלך לבדוק את הציטטה שהביאה רינה לוסטיג בשם שרת. הסתבר כי הנוסח המצוטט היה מוטעה. במקום המצויין (כרך ג' עמוד 681) מור פיע אומנם הקטע המצוטט, אבל בנוסח הבא: "סיפתי לאיסר על הנבלה ש נעשתה במטכ"ל (עליידי יצחק רבין? או שמה ביוזמת הרמטכ"ל?)..." כתב דן שינפלד מתל-אביב לדבר: "הכותבת שפוט זיפה את הדברים. רינה לוסטיג שיפצה לצורך התזה שלה את הציטטה. שרת לא היה בטוח מי הדליף את, הסוד הכמוס, ואילו רינה לוסטיג זיפה את הציטטה כדי להטיל את האשמה על רבין".

כשביקשו במערכת דבר לברר מדוע זיפה רינה לוסטיג מחולון את הציטטה, הסתבר כי אין במידת-התשובים תוש"ב בשם זה בחולון.

שתי מהדורות שונות. אבל פיר-סום היוזף הגלוי לא הרשים. כנראה, את תומכי שימרון פרס.

כמה ימים אחרי השיפת זיוף הציטטה מיומני שרת בדבר, פירסם הארץ מיכתב שעליו חתום אברהם אתור מיהוד. נוסח מיכתבו היה מעט שונה מנוסח מיכתבה של רינה לוסטיג. לעומת זאת, הציטטה שמצא הוא ביומני שרת היתה זהה בדיוק לזו שמצאה רינה לוסטיג.

כתב אתור: "נאמר: סיפתי לאיסר (הכוונה לאיסר וראל) על הנבלה ש נעשתה במטכ"ל עליידי יצחק רבין, ראש מה"ד, במסירת הסוד הכמוס..."

לא היה מנוס מהמסקנה: או שקיימות בשוק שתי מהדורות שונות של יומני שרת, או שתומכי שימרון פרס מפצים, בזעמם, בעיתונות ציטטות של מיסמכים מזויפים, מתוך הנחה שאיש לא יטרח ויבדוק את מהימנותם במקור.

* הכוונה למשה דיין.

המיכתב ב"הארץ" (28.8.79)
חתרן מצליח

המיכתב ב"דבר" (20.8.79)
קצין מבטיח

רות. במיפלת-העבודה עדיין לא נרגעו מההאשמות הבוטות, שהטיה ראש-הממ"שלה לשעבר במי שהיה שר-הביטחון ב"ממשלתו. שימרון פרס, למערכת דבר זרמו עשרות מיכתב-תגובה. חלקם תמך ברבין. אחרים הביעו תמיכה בפרס.

בין שאר המיכתבים, שפירסם דבר כ"י נושא זה בשבוע שעבר, היה גם מיכתבה של רינה לוסטיג מחולון. "היה מי ש"דאג" להפיץ בציבור הוכחות שונות על חתרנותו של שימרון פרס, כתבה רינה. "היות והזכרו בהקשר זה יומניו של משה שרת * — אני מבקשת להעמיד דברים על דיוקם: היומן מספר על קצין מבטיח, המתגלה גם כחתרן מצליח, שמו — לא אחר מאשר יצחק רבין."

ואז ציטטה רינה לוסטיג את הקטע מיומן שרת בנוסח: "סיפתי לאיסר על

* שרת כתב ביומניו על פרס: "אני שולל תכלית שלילה ורואה בעליית קרנו קלקה מוסרית ממארת ביותר."

לסת-ביניים המצריכה רשות-ערעור, לא הפסיד הארץ מאומה. תישמר לו זכותו לשוב ולערער בתום המישפט.

בטווח ארוך אין כל משמעות למחיקת הערעור הנוכחי. אם אומנם ייחק, יהיה זה רק צעד טאקטי נוסף בין שני ירי-בים מישפטיים מנוסים, המשחקים את המישחק המישפטי על כל דקויותיו, והמר נצלים את כל הגקודות הטכניות לטובת לקוחותיהם.

עיתונות

מעשה נבלה

פעם ניסו לזייף

מיסמכים חמויים.

היום מזויפים גם

מיסמכים גדויים

פירסום הקטעים מספרו של יצחק רבין, פינקס שרות, עורר תגובות נסע

הדם לזהטת ונועזת.

הקיין הדם מחזירה אותך אל המדבר. אל המקורות. אל גוני בראשית, עם קוי האיפור החדשניים של אקסקלוסיב.

קרם הבמים על פניך — בגוון חום בז' וסומק לחיך — כאגוז עמוק.

צלליות לעיניך — בחום קפה משולב עם שנהב, בחום אדמה ובכרך הנחושת.

מסקרה — בחום, ולאחזבות איילינר — צבע תואם.

לשפתייך — קינמון, מוקה או מנדרין.

סדרת אקסקלוסיב מבטיחה לך קיין שזוף, אוהב ולוהט.

סדרת תכשירי היופי החדשה של הדם אקסקלוסיב

משווקת ע"י לון.

להשיג בתמרוקיות מובהרות, בשק"ם, במשביר לצרכן

ובכל-בו שלום.

adas
exclusive

קרם במים חום בז'

צלליות חום קפה ושנהב

מסקרה חום

סומק לחיים אגוז עמוק

שפתון קינמון